

ZA NEDELJO

Sv. Gabriel od Žalostne Matere božje.

Spominski dan 27. februar.

Franc Possenti — to je bilo rodbinsko ime Gabrielovo — se je narodil 1. marca 1838 v rojstnem mestu sv. Frančiška Asiškega kot 11. izmed 13 otrok precej premožne in odlične krščanske družine. Njegov oče je bil uradnik in je bil kmalu nato na lastno prošnjo prestavljen v Spoleto, to pa zato, da bi svojim otrokom lažje preskrbel boljšo vzgojo. Tu je pa družino zadel bridek udarec; umrla jim je mati, stara komaj 38 let.

Vso vzgojo otrok je moral vzeti na svoje rame oče. Rešil je to nalogo izvrstno. Vsako jutro je eno uro molil in premišljeval. Nato je šel k sv. maši, h kateri je jemal seboj tudi svoje otroke. Po dnevu je vestno delal v uradu, zvečer je zopet prišel med svoje otroke, ki jih je izpraševal, kje so po dnevu bili, česa so se naučili itd. Povdarjal je pri vzgoji še prav posebno eno točko, da naj se varujejo slabih tovarišev.

Franc je obiskoval nižje šole v zavodu šolskih bratov, višjih nauk se je učil pri jezuitih. Bil je v glavnem plemenitega mišljenja, a imel je tudi nekatere napake. Bil je silno nagle jeze in razburljiv. Kar pa je bilo še nevarnejše, bil je tudi zelo nečimeren. Ker je bil zelo nadarjen, prikupljive zunanosti in prijetnega nastopa, so ga videli povsod radi. To pa je porodilo v njegovem srcu željo: ugajati in ugajati. Čevlji, obleka, kravata, frizura, vse je moral biti po najnovejši modi. Gledal je, da je nastopal povsod brez vsake hibe, da ga je vse občudovalo. Začel je tudi zelo hrepeneti po zabavi, posebno ples mu je bil čez vse. V vsem mestu je bil znan le pod imenom: »Veseli Franc« ali pa »Mali plesavec«. A nekaj vidimo na njem: Pri vsej svoji nečimerosti in zabaveželjnosti ni niti enkrat bil nizek ali podel: kdor si je dovolil v njegovi navzočnosti le eno nedostojno besedo, je dobil gotovo oster ukor.

Vendar pa bi njegovo življenje le u-tegnilo postati za njega nevarno. Tu pa je začela posegati v tok njegovih dni neka višja moč. Cvetoči mladenič naenkrat nevarno zbolil. Na bolniški postelji je začel iskreno moliti za zdravje in je obljubil, da hoče stopiti v kak red. Res ozdravi, a ko je zdrav, je že zopet »veseli Franc« in kar nič ne misli na življenje v samostanu. Kmalu ga zopet napade huda bolezen vrata, tako da je v smrtni nevarnost. Zopet obnovi svojo obljubo in že govori tudi s svojim spovednikom o tem. A ko ozdravi, nadaljuje svoje življenje. Tu pa se na lovu hudo ponesreči, vrhu tega mu umre še sestra, na katero je bil posebno navezan. Veseli Franc in mali plesavec vidi v vsem tem božjo roko in razodene tudi svojemu očetu obljubo, ki jo je bil napravil. Oče se tega odkritja nekako prestraši, češ, da njegov tako živi sin vendar ni za samostan in mu začne odgovarjati. Franc posluša tudi očeta. A prišla je osmina praznika Vnebovzjetja

Marijinega. Ta dan se že od zelo starih časov vrši v stolnici v Spoletu procesija s starodavno Marijino podobo. Tudi Franc je bil pri procesiji. In tu se mu naenkrat zazdi, da ga je Marija ostro pogledala in rekla: »Ti veš, da nisi za svet! Kaj se še mudiš v njem? Stopi v kak red!« Franc gre v samotni kot cerkve, se razjoče in v njem dozori sklep, kakor hitro mogoče stopiti v samostan. Povedal pa o tem ni nikomur, kakor le svojemu spovedniku, ki ga je po natančnem premisleku potrdil v njegovi nameri in mu svetoval, da stopi v red pasionistov, to je redovnikov, ki posebno premišlujejo in častijo trpljenje Gospodovo. Na zunaj čisto nič ni pokazal tega svojega sklepa. Hodil je z očetom na razne zabave, pri slovesnosti ob koncu šolskega leta je nastopil kot deklamator v najnovejši modi, a čez par dni, dne 10. septembra, je predstojnik zavoda drugim gojencem naznanil presenetljivo novico: »Veste kaj? Mali plesavec je stopil v red pasionistov.«

V redu je dobil ime Gabriel od Žalostne Matere božje. Že v letu poskušnje je bil vzor pravega redovnika. Značilne so besede, ki jih je pisal svojemu očetu, ki je izrazil v nekem pismu bojazen o njegovi stanovitnosti: »Nič se ne bojte; ni mogoče zapustiti tako dobrega Gospoda ko je Kristus in tako ljubezni polne gospe ko je Marija!« Ko je napravil redovne obljube, se je njegova gorečnost še povečala. Imel je sicer prestati hude skušnjave proti veri in zaupanju v Boga, a vse je hrabro premagal. Potem se je pričel čas velikega notranjega veselja in velike pobožnosti. Posebno je častil trpljenje Gospodovo, Srce Jezusovo in Marijino, pred vsem pa je bil vzgled pravega krščanskega življenja. V takem življenju je kmalu dozorel za nebesa. Ko je bil star 23 let, se ga je lotila sušica in dne 27. februarja 1862 je umrl z ganljivo molitvijo k Materi božji na ustnicah. Na njegovem grobu so se začeli goditi takoj veliki čudeži: slepi, gluhi, mutasti so ozdraveli, tako da je Cerkev, ko ga je proglasila blaženim, izjavila: »Na njegovem grobu se godijo čudeži, kakor so se godili v prvih časih krščanstva.«

Poleg milosti božje, ki je na očividni način klicala »veselega Franca« in »mali plesavca«, ima veliko zaslug za njegovo večno srečo in tako veliko povečanje gotovo njegov oče s svojo tako skrbno vzgojo, posebno s svojo skrbjo, obvarovati svojega otroka pred slabo tovaršijo. Je to tudi velika točka naše vzgoje. Gotovo ne smemo biti prečrnogledi in pri mladih ljudeh videti samo slabo. A ne smemo tudi zapirati oči in priznati si moramo, da je danes med doraščajočo mladino, iz katere raste naš prihodnji rod, veliko slabega, veliko gnilega, videti je pred vsem treba, koliko naše mladine, ki odhaja v tujino, tam čisto propade: zgubijo se njihove duše, gnjujejo njihova telesa, nazadnje izgubijo še zadnje — svojo vero. In vzrok tega? Največ slaba družina! Zato, starši, imejte pri vzgoji svojih otrok pred očmi tudi to veliko točko: vcepiti otroku stud in strah pred slabo družino. Dokler jih imate pred očmi, nazite, s kom občujejo, ko jih morate

dati od sebe, vprašajte, kam jih dajam? Krščanski starši se tudi tukaj ravnaajo po besedah Kristusovih: »Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi.«

Poštena mladina, tebi govori ta svetnik iz novejšje dobe tudi resno besedo! V stolnici v Spoletu mu je Marija govorila: »Veš, da nisi za svet.« Te besede pa veljajo tudi tebi! Ne tako, kakor da bi moral v samostan, da ne bi smel stopiti v zakon. Saj večina ljudi je odločena zato, da živi in dela med svetom. A veljajo vam te besede v tem smislu, da vaše duše, da vaša cvetoča mladost ni za tisto življenje, ki ga je danes žalibog povsod med mladino toliko, za življenje v temi, v blatu, v nesreči. Ne, niste poklicani v to, da bi nosili v sebi mrtve duše, da bi bili širitelji dušne kuge. Poklicani ste v to, da v svojih mladih telesih, na svojih cvetočih obrazih nosite luč in ste širitelji luči ter sreče, ki teče iz te luči.

*

Uspehi boljševiškega divjanja zoper vero. Kakor besni divjajo ruski boljševiki zoper vero, a brez uspeha. Dočim je štelo društvo brezbožcev v Moskvi 1. 1926 še 29.000 članov, jih je imelo 1. 1928 samo še 7600. Vbili so si boljševiki prav posebno v glavo, vzeti božičnemu prazniku krščanski značaj in hoteli so obhajati »božič brez Boga«. Njihova »božičnica« se je spremenila v pusto in razuzdano pijančevanje, a 90 odstotkov delavcev v Moskvi in Petrogradu je obhajalo božič po cerkvah. Nato je pisal njihov list: »Ta božič je pokazal neuspeh našega dela proti veri. Kako pomanjkljiv je še naš način bojevanja zoper vero!« Seveda je pomanjkljiv. Nasilje, zasmarnost, zavajanje v nesramnost in razuzdanost — to so stari načini odvrti ljudi od vere. Lepega življenja, družinske sreče, notranje zadovoljnosti pa nevera človeku ne more dati. Za tem pa hrepeni vsako plemenito čuteče srce. Za to pa se ruski narod, ki je v svojem jedru dober, s takim gnusom obrača od boljševiških načinov pridobiti ga za nevero.

Arabčeva modrost. Pred leti je potoval francoski učenjak po puščavi. Za vodnike in spremljevalce je imel nekaj Arabcev. Kakor hitro je solnce zašlo, so Arabci razprostrli svoje preproge, poklekli in molili. Ko so bili gotovi, je vprašal učenjak, ki je spadal v vrsto nad vse pametnih brezvercev, poglavarja Arabcev precej zaničljivo: Kaj ste pa sedaj delali? — Molili smo! — Molili? H komu neki? — K Bogu. — Učenjak se zasmehljivo nasmeji in nadaljuje: Si že kedaj Boga videl? — Nisem. — Si ga že kedaj otipal? — Nisem. — Potem si pa norec, če veruješ v Boga, ki ga nisi videl, ne slišal, ne otipal z rokami! — Arabci niso odgovorili nič. Šli so k počitku, drugo jutro pa zgodaj vstali. Ko pride učenjak iz šotora, pravi: Tu je pa ponoči hodila kamela. — V očeh arabčevega poglavarja se posveti in hitro povpraša: Ali ste jo videli? — Ne. — Ali ste jo slišali? — Ne. — Ali ste jo prijeli? — Ne. — No, potem ste pa poseben učenjak, če verujete v kamelo, ki je niste

videli, ne slišali, ne otipali! — Pa, odvrne učenjak, v pesku tukaj vidim sledove njenih nog! — In, pokaže Arabec na krasno vzhajajoče solnce, tam pogledajte pa sledove neskončnega Boga in verujte v njega!

Obsodba na temelju okrožnice papeža Leona XIII. V Buenos Aires, glavnem mestu Argentine, je gospodar odpustil brez vsakega razloga svojega delavca in mu zato ni hotel dati nikake odškodnine. Delavec se je zatekel k sodnji in sodnik je razsodil v prid delavcu, češ, da se gospodar ni ravnal po načelu pravičnosti in ljubezni, ki sta temelj zakonodajstva, kakor je povdaril papež Leo XIII. v svoji okrožnici o delavskem vprašanju.



NAŠA DRUŠTVA

Hoče. Telovadno društvo Orel vprizori v nedeljo, dne 3. marca, ob treh popoldne in ob 7. uri zvečer na prenovljenem gledališkem odru dramatično predstavo v petih dejanjih »Rokovnjača«. Nastopi 28 oseb. Igra je prav posebno lepa in zanimiva, zato vabimo vse prijatelje poštene zabave, da si jo pridete pogledat. Torej na svidenje v nedeljo v društveni dvorani! Bog živi!

Središče ob Dravi. Dekliški tečaj se vrši v tukajšnjem Društvenem domu dne 14. marca. Tudi dekleta iz sosednih krajev vabimo ta dan v našo sredino. Vstopnine ne bo treba plačevati. Natančen spored objavimo prihodnjič. — Orlovska mladina se prav živahno pripravlja na svojo VII. telovadna akademijo v nedeljo, dne 17. marca.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Marsikdo si ne ve kaj začeti po dolgih zimskih večerih. Res je, da je pri vsaki hiši naročen skoraj kak častnik, kjer ni, pa je železi, da si ga naroči! Vendar pa še kljub temu pogreša posebno mladina dobre knjige, s katero bi si v pouk in zabavo krajšala dolge zimske večere. Gotovo še ti vsi ne vedo, da se dobijo pri Izobraževalnem društvu v Društvenem domu vsako nedeljo, ako se vpišejo kot člani, na posodo zelo lepe povesti in podučne knjige, ker se tam izposojujejo za teden dni, večje za 14 dni. Seveda morajo člani toliko redni biti, da redno vračajo in ne poškodujejo knjig in pa tudi da na članarino ne pozabijo. Zato pa le vsi, ki si želite dobrih knjig, dajte se vpisati, ker čim več bo članov, več se bo lahko nabavilo novih ter lepih knjig.



NOVICE

Roparski napad in rop. V nedeljo, 24. februarja, krog 6. ure zvečer, sta prišla dva nepridiprava v stanovanje imejitelja menjalnice na glavnem kolodvoru v Mariboru g. Rajka Ločnika na Meljski cesti 10. Hotela sta imeti avstrijske šilinge. Ko je hotel Ločnik izvršiti izmenjavo, mu je vrgel eden v oči popra, drugi ga je udaril z boksarjem ob senca s tako silo, da se je onesvestil. Ko se je prebudil udarjeni čez kako uro, je začel klicati na pomoč. Na pomoč prihiteli stražnik in dva gospoda so ugotovili, da sta odnesla lopova iz blagajne 120.000 Din gotovine in 20.000 Din v vrednostnih papirjih. Od drznih roparjev je ostalo par prstnih odtisov na blagajni in sicer je zabrisana doslej za nji-

ma vsaka sled. G. Ločnik je bil zavarovan proti vlomu.

Volkovi v Dravski dolini. Iz Libelič poročajo: Pride obmejni stražnik in prinese vest: V Strojni sta videla dva stražnika 10 volkov. Hoteli so vdreti v svinjak. Gospodar, ki je šel gledat, kaj da je, se je komaj rešil. Zvečer istega dne prinese nekdo vest, da so volkovi gostilničarja Blatnika blizu Guštajna raztrgali. Vse pomiluje dobrega moža! Potem še telefonira orožniška postaja Guštajn v Dravograd, da so volkovi v Črneški gori, tik nad cesto, ki vodi iz Libelič v Dravograd. Tudi časniki so pisali, celo nemški! Torej že mora nekaj resnice biti. Lovci so se pripravljali, pa pred desetimi volkovi njim je upadlo srce. Strah povsodi! Otroci pridrve prestrašeni iz šole. Par dni jih sploh ni v šolo. Ko je moj kosmati pes šel malo pogledat na večer po vasi, začnejo Greca in Cilka vpiti: Volk! Volk! Preizova Micka si ni upala več svinj krmiti, ker stoji hiša blizu gozda, kjer morda volkovi preže, kdaj se človek iz hiše prikaže. Kdor se ni bal, bili so gorski prebivalci, ki ne vedo prav nič o volkovi. Se ne zmenijo zanje. Hudi mraz, visoki sneg, ki ovira promet, pa tudi šaljivost pustnega časa je vzrok, da je vest našla pri ljudeh rodovitna tla. To je pa trajalo le par dni. Danes nihče več ne govori o volkovi v bližini!

Občutne posledice letošnje zime. Iz Laporja poročajo: V vasi Hošnica pri Laporju je kmet Šerec. Ker je bila zadnje dni neznoša zima, je spravil revež v toplejši goveji hlev tudi svinje in kokoši. Da bi živali v noči prehušo ne prezebale, je postavil na sredino hleva v posodi tlečo žrjavico. V noči se je od te žrjavice iz nepojasnjene vzroka vnel gnoj, da je le tlel, razširil dim in ni zagorel v plamenih. Ko so zjutraj odprli hlev, so našli od dima zadušenih: 3 glav goveje živine, 3 svinje, 15 kokoši in 2 podgani. Ko bi bili takoj raztelesili govedo in svinje, bi bilo meso še užitno, a so čakali po nesreči celih 36 ur, ko so ostale vsega pomilovanja vrednemu revežu le še živalske kože.

ZANIMIVOSTI IN NOVICE IZ ORMOŽA.

Neki tukajšnji posestnik je prišel med vojno v ujetništvu celo v Indijo, kjer je doživel čudovite reči. Kar zanimivo ga je poslušati, kadar obuja spomine in pri poveduje o svojih doživljajih. Iz Indije se je vozil v Evropo na angleški ladiji. Pa ga pokličejo sedaj pred nekaj dnevi po tolikih letih na glavarstvo v Ptuj, tam razgrnejo pred njim cel kup spisov in razložijo, da angleška vlada terja od jugoslovanske vlade povračilo prevoznih stroškov za tega moža. No, morebiti se bo pa angleški stric le dal kako pobotati, da bo rekel: »Pa naj bo, saj vem, da ste Jugoslovani le uboge pare, pa — vam šenkam teh par funtov šterlingov.«

Oni dan se je nekdo jezil, da je agent prekanil njegovo ženo in hčerko. Pregovoril ju je, da sta dali svoji sliki, da ju poveča. Res je poslal nekaj po poštne povzetju za 90 Din velik papir, toda notri je bila samo ena malo povečana slika. Mož je zaključil z besedami: »Mi sami smo krivi, da nas agentje zlorablja-

jo, zakaj pa verjamemo njihovim sladkim in priliznjenim besedam? Če hoče mo kaj takega imeti, dajmo rajše dom čemu obrtniku narediti, ta nas vsaj ne bo upal zlorabljeti. Sploh pa je najbolje vsakega agenta, pa naj ponuja karkoli hoče, na hitro odsloviti, ga ne poslušati in nič pogledati, kaj ponuja. Kajti takoj zagrabi za celo roko, če mu ponudimo samo prst. Pregovori nas prav gotovo četudi ne bi imeli denarja za najpotrebnejše.« — Prav govoriš, mož!

Zadnjič so pri neki hiši začudeno gledali, ko so potegnili iz vodnjaka vodo ki je smrdela po karbolu. Ni preveč verjetno, da bi bil karbol privrel iz zemlje od spodaj, ampak je prišel najbrže od zgoraj! Kdo je bil tako prijazen in zakaj je vodo zabelil s tako mastno dišavo, si ne ve. Slišite, ljudje božji, karbol ni, da bi se vlival v vodnjak tako kot jesih iz bučno olje na salato!

V gozdu med vasjo Frankovci in Humže dalje časa živi nek čudak kot jazbec v duplini. Če ga otroci zagledajo, vsega zaraščenega in zanemarjenega, se s krklom razpršijo, vendar pa ni še nikoli nič žalega storil tako, da bi se mu moglo dokazati. Baje sa ga orožniki že par krat vjeli, pa so ga morali izpustiti, ker ni bilo pravih dokazov proti njemu. Je baje doma iz neke vasi nad Ptujem. Je pa uganka, s čim se mož hrani. Najbrže se ne zadovolji samo s sladkimi koreninami, žirom in medom od čmriljev, še posebno pozimi bolj težko. Ljudje so celo govorili, da se včasih ponoči kar naenkrat pojavi na cesti blizu humskega pokopališča avtomobil, pa izginejo senca, obložene z vrečami, v šumo, se vrnejo in avtomobil zopet neznano kam odbrni. A to bo le samo pripovedka. Zda po zimi bi se pač dalo lahko dognati kaj je na tem: če ni ta čudni samotare ali zmrznil, ali odšel v varnejše skriva lišče, ali celo na svoj dom, kamor pa človek spada.

Zadnjič se je slišalo, da se je za družbo sv. Mohorja priglasilo že 20 novih udov. Če ostanejo še vsi lanski člani zvesti, bomo presegli številko 200 in tako znatno zlezli v odstotkih naprej. Sami ne zamudite prilike, kmalu se zglasti pri gospodu župniku! Onih 20 dinarjev bodete že lahko zmogli, zato pa dobite še lepih knjig.

Zastrupljenje cele družine. Ribičeva družina iz Trgovišča pri Veliki Nedelji obstoječa iz gospodarja, gospodinje in dveh dekel, se je te dni neprosto voljno z izjemo male dekle, preselila v Ormož. Ko so oni večer jedli kašo, so se vsi zastrupili, k sreči ni bilo smrtne nesreče. Najbolj je občutila bolečine gospodinja, pokazali so se na telesu izpuščaji, zato se je zatekla v ormoško bolnico. Manj sta bila zastrupljena mala dekla in gospodar, nič pa večja dekla, ki si je s kašo samo ustnice namazala, pa odložila žlico, češ: joj, kako je danes kaša vroča! Drugo jutro so sosedje preiskali kašo in našli v nji zrnca arzenika. Zato so vsi skupaj naznanili orožnikom, ki so po kratkem zaslišanju odvedli starejšo deklo v ormoški zapor.

Žrtev snega je postal mladenič Ivaz Fošnarič pri Sv. Trojici v Halozah, stal 15 let. Dne 15. februarja se je vračal na dom iz trgovine. Zasil ga je velikanski